

HALINA ALFREDA AURON

Kiedy tak...

ponad południkami a brzegiem dnia
trudy tułaczki
w przestrzeni ubogie Betlejem
– nędzny żłobek – Dziecię rodzi się
cichutkie i pokorne – samo dobro
aż po odkupienie wieczne...

zamyślam się przy wigilijnej wieczerzy
kiedy tak blisko spotykasz mnie
w Białym Oplatku
i
mnożą się uczucia te najpiękniejsze
(miłość – nadzieja – wiara) w chwili
błogosławionej... Jesteś

Po rozbielenie pól, po górską dolinę

być choćby osiołkiem
być choćby źdźbłem w wiązce siana
w nędznej – Królu – szopie Betlejem
ze szczebla drabiny w 2020 roku
kiedy świat ogranicza wyniosła pandemia

blisko bliźniutko na wyciągnięcie dłoni
dobroć i pocieszenie,
i wyszeptam jeszcze – jak dobrze
znów wyśpiewać *podnieś rękę*
Boże Dziecię, pobłogosław... przeszłość
teraźniejszość przyszłość po rozbielone pola
po karpacką dolinę ku niebu
niech się wzniesie

ANASTAZJA MICHALINA BANASIAK

* * *

W cichości, mroku, osamotnieniu,
przyszedł na świat Zbawiciel.

Pośród bydła, na sianku,
a nie na jedwabnej pościeli.

Narodził się w ubóstwo bogaty
na znak, aby człowiek zrozumiał,
że nie czynią go wielkim klejnoty i szaty.

Skromne dzieje pojedynczego człowieka
w nierozdzielnej całości z Chrystusem.

Zrozumiesz tę Miłość,
gdy nie pogardzisz biednymi.
Staniesz się wielki jak On i bogaty w dobro jak On,
gdy w bliźnim odnajdziesz swojego brata.

GRAŻYNA CYLWIK

Choinka

choinka
symbol nadziei
niezachwianego Ducha
w trudny czas
roku 2020
czekam na noc
gdy zapłonie choinka
kolorami zimy
szczęścia i miłości

Retrospekcja

powraca przed oczami
czas minionych świąt
wspomnienie
z kropelką radości
życzenia z serca płyną
nucę *cichą świętą noc*

Święta

czuję oddech miasta
powoli zbiera siły
święta –
ciepło koloru
rozmaitość form
proszą o chwilę spokoju
pośpiech biegnie ulicą
zwalnia z wieczornym
oddechem
w blasku świec
serdecznych życzeń

ANNA CZARTOSZEWSKA

Uwierz, człowieku, Bóg narodził się

Uwierz, człowieku, Bóg narodził się
W ubogiej, małej stajence.
Malańki jak ludzkie dłonie dwie,
Cicheńki jak ludzkie serce.

Usłysz, człowieku, znów anioł gra
Na cytrze łzami wzruszenia.
Sianko szeleści w kolędy takt,
Kolędą kręci się Ziemia.

Zobacz, człowieku, Bóg pośród nas,
Wciąż żywy w spojrzeniu i trosce.
Miłość największa sięga do gwiazd.
Patrz, gwiazdka błyska już w oknie.

ANNA CZARTOSZEWSKA

Niech mówi Bóg

Nie mówmy teraz kto jest gorszym,
Kto lepszym w życiu kołędnikiem.
Kto z gwiazdą, a kto ze śmiercią kroczy,
Kto świętym, kto zwykłym grzesznikiem.

Nie mówmy nic o polityce,
Nie mówmy nic, co może ranić.
Niech dzieli się w nas chleb najbielszy,
Niech mówi w nas Ten, co nie kłamie.

JÓZEFA DROZDOWSKA

Kołysanka z modraszka w tle*

Całaś błękitna Matko
otulona niebem
Nachylona nad niewidoczną kołyską
z rozwartymi ramionami
niczym modraszka nad gniazdem

Nim uśnie Twoje Ukochanie
nakarmisz Je raz jeszcze
bo piersi nabrzmiały pokarmem
i rączki ku nim wyciągnięte

Modre sikorki które zleciały się z okolic
ucieszą Je śpiewem
„Din sit-sit” rozbrzmieje na zmianę
z dzwonkami u sanek i Glorią anielską

I uśnie Umiłowanie otulone pieluszką
z welonu opadającego z Twej głowy
prześwielonego blaskiem księżycy i gwiazd

A rano sikorki uplotą Mu koronę
z gałązek jałowca
Ale jeszcze nie płacz Matko
uśmiechaj się czule do Niego
i śpiewaj kołysanki z modraszka
które wielkim stadem otoczyły szopkę

Augustów, 2020

* Rozmyślając nad obrazem „Gdy śliczna Panna Syna kołysała” autorstwa ks. Witolda Urbanowicza (2001).

JOLANTA MARIA DZIENIS

Świąteczne stoły

Uginają się stoły od jądła wszelkiego,
Każdy człowiek coś znajdzie dla siebie dobrego.
Galarety, mięsowa, szynki, balerony,
Nikt od stołu nie wstanie niezadowolony!

Miody, chleby, napitki, placki ziemniaczane,
Pyszne, świeże, chrupiące, w maśle namaczone,
Barszcze, ryby, pierogi, makowce zdobione,
Kto tego nie doceni, chyba jest szalony!

Pod choinką czekają na wszystkich prezenty
Które chyłkiem podrzucił dobrotliwy Święty
Zaprośmy go do stołu, niechaj siądzie wśród nas
Nastał przecież i dla niego najpiękniejszy czas!

Pogoń za gwiazdą

Tryliard gwiazd na niebie świeci
Ale tylko jedna leci
Tam, gdzie dziś się dzieją cuda
Może dostrzec się ją uda

I podążyć za nią biegiem
By pozdrowić Maleńkiego
Złożyć ukłon w szopki progu
No i podziękować Bogu

Za ten gest pełen miłości
Dar niebiańskiej opatrności
Psalm zanucić Mu w podzięce
I nie smucić się już więcej...

Bo proroków słowa wieszczę
Teraz spełnią się nareszcie
Pokochasz swego bliźniego
Bardziej niż siebie samego

Koniec sporów, nikczemności
Pokój w sercach wszem zagości
To nie bajki, to nie dziwy
Lecz świąteczny cud prawdziwy

Ja zaś będę Ci życzyła
By ta gwiazda, co świeciła
Dzisiaj na pochmurnym niebie
Miała dary i dla Ciebie!

KATARZYNA GRABOWSKA

Pytanie na kolędzie

Czy pamiętasz człowieku
że się narodziłem
że w miłości wzrastałem
miłości uczyłem
że za miłość zawisłem
słabym ludzkim ciałem
że do piekła wstąpiłem
i że zmartwychwstałem

że nie przekupne modły
cię zbawią
nie srebrników trzosi
nie błagalne świeczniki
nie chóralne głosy
tylko miłość
bo w niej to
Bóg się zawsze rodzi

czy pamiętasz
człowieku
że o miłość chodzi

KATARZYNA GRABOWSKA

Inne lecz tak samo prawdziwe

Kto w tym roku
zapali gwiazdę
nad ubogą stajenką
skoro nawet anioły
zamknięte w domach
kto w odwiedzin przyjdzie
nad narodzonym się pochyli

dary na progu zostawią goście
i czym prędzej
wracać będą
zanim podzielone granice
zamkną

siedzi mateczka
maseczki szyje
gdy słońce południe wyznaczy
straż do sklepu wpuści

cóż to za urodziny
ma mój syneczek
że przed wirusem
jak przed Herodem
uciekać trzeba

smutne to będą święta
kto zapali światełko
nad zamkniętymi stajenkami

Adventus

Przyjdzie

tylko mu zapal
światełko czekania
pośród
pasterskiej wiary
najcichszych z najmniejszych

przyjdzie

tylko przygotuj
stajenne klepisko
oczyść sumiennie

bo przyjdzie

i odmieni wszystko

JANINA JAKONIUK

* * *

Święta w tym roku
nie będą wesole
nie zasiądziemy
z rodziną za stołem
nie przyjdzie do nas
też Mikołaj Święty
sami dla siebie
zrobimy prezenty
telefonicznie
życzenia złożymy
i z telewizją
te święta spędzimy

KRYSTYNA GUDEL

Matka Boska Stalingradzka z Dzieciątkiem

do obrazu Kurta Reubera
Madonna Stalingradzka,
(Wigilia Bożego Narodzenia 1942 r.)

twoją szatą był czarny koc
skulona jak embrion ogrzewałaś Dziecię
całą sobą i pasmem włosów

z radości czy z bólu
spod zamkniętej powieki
spłynęła łza co się zmieniła
w lodowy koralik
na pociechę dla Dzieciny

nie było szopy ani pasterzy
ani siana i zwierząt
by darowały ciepło oddechu

zamiast kołęd huk armat
zamiast chórów świst kul
zamiast gwiazdy iskra zapalna

byłaś potrzebna z Dzieciątkiem
w ten bezlitosny czas

aby mogła się spełnić
zapowiedź

REGINA KANTARSKA-KOPER

Czekanie na Boże Narodzenie 2020

w tym strasznym roku
nie było zmartwychwstania

Chrystus wciąż wisi na krzyżu
wyszadzany i znieważany
z maltretowane Boże Ciało
spowijają kolorowe sińce

drzę z niepewności –
a jeśli odwołają Boże Narodzenie
i Bóg się nie narodzi?

nie będzie miejsca nawet w stajence
ani oplatka
bo z kim go podzielić
gdy bliscy uwięzieni w domach

zdetronizowani królowie
(bo korona jest tylko jedna)
nie zdążą na czas z pokłonem
odizolowani w kwarantannie

pasterki też nie będzie
ucichną kolędy
bo nie da się śpiewać
w masce tłamszącej oddech

a jeśli Bóg się nie narodzi
i nie zmartwychwstanie
co się z nami ludźmi
stanie?...

* * *

w adwencie
niebo zamienia się z nocnym miastem

w sklepowych witrynach
tęskne światło kolorowych gwiazd

choinki jak księżniczki
w błyszczących koliach i diademach
na lśniących anielskich włosach

wszędzie złoto-brylantowy przepych

wkrótce narodzi się Dziecię
w lichej szopie na szorstkim sianie
otulone matczyną chustką
a jedynym Jego bogactwem jest
Miłość

URSZULA KRAJEWSKA-SZELIGOWSKA

Opowieść o oplatku (sonet-tautogram)

O oplatku opowiem, okruszynie owej,
O obrazeczku, ornamentem ozdobionym.
Odłam okruszek, oczy odium oślepienie
Otwórz. Osądzającej oszczerczo osobie

Ofiaruj odpuszczenie. Ona osłupiona
Odłamię odrobinę, oczy ocierając,
Oczyszczenie odradzające odczuwając,
Oszołomiona, ożywiona, odmieniona.

Okruszyna oplatka olśni, oczaruje,
Odejmie obciążenie. Obojętność oschła
Odejdzie. Owionięcie ożywcze odczujesz,
Odleci odrętwienia ostroga okropna.

Oto o obyczaju ojczystym opowieść.
Obiecaj, o oplatku opowiesz? Opowiem!

W Orszaku Trzech Króli (akrostych)

Wędrują Trzech Króli Orszaki
Od lat kilkunastu po kraju,
Raz w roku jest tylko dzień taki,
Styczniowy, a barwny jak w maju.
Z Afryki Baltazar przybywa,
A Melchior się w Azji wychował,
Kacprowi Europa jest bliska,
U wszystkich korony na głowach.
To wielkie jasełka uliczne!
Rozbrzmiewa śpiew kolęd, śmiech dzieci,
Zebrał się ludzie tu licznie,
Eksplozja radości wzwyyż leci.
Choć czasem mróz mrozi siarczysty,
Humorem pielgrzymi tryskają.
Korowód wciąż kroczy, a wszyscy
Radośnie Dzieciątka śpiewają.
Ów dzień przecież jest wyjątkowy,
Lećmy jak na skrzydłach z ochotą
I nieśmy dziś mirrę Królowi
I wonne kadzidło, i złoto.
Dołączmy też i do pasterzy.
Źle, kiedy zostaje ktoś w domu.
Radować się dzisiaj należy,
A łask nie poskąpi nikomu
Zbawiciel w ubogiej stajence,
Emanuel – Król wielki, choć mały,
Maryja Go trzyma na ręce
Z Józefem, co czuwa czas cały.
Nam trzeba iść razem z królami,
A Dziecię się do nas uśmiechnie,
My swoje złożymy Mu dary
I Orszak pokłoni się pięknie.

BEATA KULAGA

kolędy pachną wspomnieniami

w załamaniach czasoprzestrzeni
czają się wspomnienia
przywierają do płatków śniegu wirujących w świetle
latarni

tak im teraz blisko do gwiazd
tam kolęda unosi się słodkim zapachem mandarynek
kupowanych pod choinkę raz do roku
(oficjalna wersja głosi że przynosi je gwiazdka
z cieplejszych krajów)
tam kolęda pachnie świerkiem
kupowanym przez mamę o czwartej nad ranem
po kryjomu
w czasach gdy wiara w Cud Narodzin groziła utratą
pracy

kolejne dźwięki pieszczą zmysły korzenną wonią
świętego Mikołaja z piernika
tego prawdziwego – w biskupiej tiarze z pastorałem
w dłoni i w ornacie
ręcznie zdobionym przez ciocię Krysie
(zgodnie z oficjalną wersją wypiekały go anioły)
taki sam stawał w progu gdy wschodziła pierwsza
gwiazdka

i rozlegał się magiczny dźwięk dzwonka
naszej dziecięcej radości nie potrafiły przyćmić nawet
srebrne różgi dołączone do prezentów
gdy pytał czy byliśmy grzeczni i świdrował szarością
swych oczu
(takich samych jak miał chrzestny Stefan)

rozkładałam talerze na wigilijnym stole
jedno dodatkowe nakrycie dla niespodziewanych gości
albo dla tych których z nami już nie ma
babcia nigdy nie lubiła świąt i zapachu kolęd
zbyt wiele bólu sprawiały puste nakrycia
groby bliskich rozsiane po świetle

* * *

Zanurzam pamięć w sercu betlejemskiej gwiazdy,
przemierzam czas na skrzydłach płatków śniegu,
miraże zdarzeń zatrzymuję w biegu,
kolejny grudzień czas odmierza, szmer igliwia
w kolędę wplata ciepłe nuty wspomnień.

Tam Bóg się rodzi i kolęda,
za oknem noc rozpala gwiazdy,
a ojciec lampki na choince.
W anielskich skrzydłach zaplątane
tysiące życzeń się unoszą.
Dziecięcy śmiech w ramionach matki,
brylanty szczęścia leż w podzięce
Tobie składamy przy kołysce:
za dach nad głową i za zdrowie,
za chleb na stole. Czegóż więcej
można od życia jeszcze pragnąć,
gdy wokół czyha tyle śmierci
i samotności, trosk i zmartwień?

Wigilia w szumie fal

nad aksamitnym płótnem morza szmer się unosi
w gwiazd poświęcie
czy to anielskich skrzydeł szum czy fali
czy dusz na wieki z morzem połączonych
ziarenko piasku gwiazdom się przygląda i wypatruje tej
co lśni szczególnym blaskiem
nad przestworzami roztaczając wiarę
że za kolejnym świtu horyzontem
na wilki morskie czeka dom pachnący ciepłem dłoni
i miłością

BARBARA LACHOWICZ

Wizyta, wigilia 2020

Przyjdź do mnie po ten wiersz
Będziesz jedynym światłem
W pustym pokoju bez choinki
W ciszy – kosmicznej ciszy

Będziesz białym opłatkiem
W rozległej pamięci świata
Gdzie spotykają się nieobecni
I przełamiemy się chwilą

Jak w tamten wieczór ostatni
Kiedy żegnałeś się z nami
I podzieliłeś paschą na pamiątkę
Że byłeś na ziemi

Teraz masz zdalne nauczanie
Uczysz cierpliwie i z miłością
Czułości przed upadkiem
I śmiercią niewidzialną jak wirus

Przyjdź po ten wiersz – po kolędę
Po smaki potraw – czułość
Miłość wzajemną nie z tego świata

Narodziny Słowa

Jak dotrzeć do ciebie Słowo szczęśliwe
Z promiennej betlejemskiej stajenki
Utkanej z nadziei na poprawę człowieczego losu

Rodzicielko niepokalana błędem niemiłości
Kolebiesz bytem Słowa w serca kołysce
Nim się urodzi w surowości żłobu
Poszuka ciepła w pieluszcze i słomie

Co powiesz trawo szelestem źdźbła pustego
Na mnogie pytania o najlepszą drogę
Wędrowcom przywykłym do błędzenia

O mowo trawo przydrożna
Potracone Słowa

BARBARA LACHOWICZ

Adwent

Czas ciszy i rozmyślań
Ktoś z wielką wyobraźnią
Wymyślił narodziny Boga

Pokorna przyroda poddaje się wiatrowi i wilgoci mgieł
Wszechobecnym – po horyzont

Słońce tylko w wyobraźni tęsknej
Ale świeci mocno nad szczytami Pamięci

Bezlistny klon rozszerzył się
Aż na trzecią szybę okna
W naturalny obraz

Prawie nieruchomy pomnik
Minionych wiosen lat gorących
Kiedy oddawał się fotosyntezie

Wtedy wodę zamieniał w słodycz
Soku w swoich żyłach sitowych
Pod szaroburą korą

Jakby miało nie być nigdy głodu
I chłodu śmierci
Podobnej do zimowego snu

13 listopada 2020, Białystok

GRZEGORZ NAZARUK

Zamaskowana rodzinka

Inspiracja wierszem K. I. Gałczyńskiego

Zapytam Mikołaja,
może on mi odpowie:
czemu obraz Świąt taki
chodzi mi dziś po głowie:
Zamaskowana rodzinka?
Zamaskowana choinka?

Zamaskowany dom?
Cóż, według Włodka Guta
znanego profesora:
„to nie jest nic takiego
rodzinkę zamaskować,

dosyć ją zamknąć w domu
na jakieś trzy tygodnie,
tak by koronawirus
poczuł się tu wygodnie,

ale choinka – nie”. Dzwonię:
– Serwus, pan wirusolog?
Czy to możliwe z choinką?
– Nie, to był tylko prolog.

Zamarłem. Nie śpię w nocy.
Słucham czy serce pika.
I słyszę jakieś głosy,
a z oczu mi nie znika:
Zamaskowana rodzinka!
Zamaskowana choinka!
Zamaskowany dom!

Niedobrze. Serce. Głowa.
Nie chcę źle tutaj wieścić:
Przyszła chmura morowa,
nowa „Yersinia pestis”,

domowa kwarantanna
i duże obostrzenia.
A może to hosanna
znaczenie swoje zmienia?

Może jechać za miasto?
Człowiek pragnie swobody.
Policjant drzwiami trzasnął:
– O na to nie ma zgody!
Wszyscy w domu zostaną,
z kolędą cicho śpiewaną?
Zamaskowana rodzinka.
Zamaskowana choinka.
Zamaskowany dom.

Choinka

Znam takie jedno drzewo
w lesie zaraz za domem,
co o zachodzie słońca
szczerozłotą ma korę.

Miałem kiedyś zaprosić
to drzewo na kolędę,
ale cicho spytało:
Czy szczęśliwe tam będę?

Przepięknie cię ubiorę,
dary pod tobą złożę,
na środku izby postawię...
Zaszumiało: Mój Boże.

Bardzo mnie zaskoczyło
drzewo, co Boga chwali.
Chrystus się nam narodził!
Choinka rośnie dalej.

EDWARD LIPIŃSKI

Wigilijna noc

noc rozwiesza granatowe kotary
gwiazda wigilijna rozsyła radosne sygnały
o narodzinach Zbawiciela

rozśpiewany chór aniołów
śpieszy do ubogiej stajenki
pięknymi melodiami wita Dzieciątko
Głosi jego chwałę i przyszłą moc

opiekuńcza Maria otula Syna Bożego ramionami
serca świadków epokowego wydarzenia
wypełniają się wiarą i nadzieją

JOANNA PISARSKA

Adoracja Dzieciątka

przychodzi życie
i pochylamy się nad niemowlęciem

nad istnieniem puszystego ciała
miękkich paluszków
zamykanych i otwieranych powiek

i życie przychodzi i odchodzi
na inne spotkanie
ku innej adoracji

Matki Bożej klęczącej na sianie
naszych historii
w grocie naszej tajemnicy

przewyciężonej
przez Życie

Z inspiracji obrazem *Matka Boża adorująca Dzieciątka Jezus*, Antonio Allegri zw. Correggio (1489-1534)

Wpisana w miłość

Matko z ciemnej Florencji czasów oblężenia
na niskim krześle skurczona w mroku
ciepłym uściskiem silnych dłoni
garniesz dwóch nagich malców Jezusa i Jana

tu nie ma wahania nie czas na słabość
gdy trzeba chronić dzieci
przed zimnymi mackami nocy
rozciągniętej nad światem

i jak te maleństwa biegnę do Ciebie
w Twoim skupieniu szukać pewności wiary
na przekór szturmom przemocy

na Twoich kolanach zdobywać
mądrość miłości
zawsze gotowej
by mnie ocalić

Z inspiracji obrazem *Madonna z Dzieciątkiem i św. Janem*, Jacopo Carucci zw. Pontormo (1494-1556)

DANIELA POLASIK

Węzły pamięci

Schodami w górę, przez ciemną sień,
holem między lustrami, wniosłeś do pokoju
drzewo w sieci – pachnące Syberią.

Ułożyłeś na wzorzystym dywanie, kiedyś
zdobił salon wujka, który cudem uniknął
zsyłki.

Na grubym pniu żywiczne łzy, ślady zadanych
razów, zerwane ścięgna.

Gałązka po gałązce, szpilka po szpilce uwalnialiśmy
z oczek.

W drewnianym krzyżaku odzyskała pion.
Najpierw światełka, jakby Dziadunia głos...
Dzieci kochane, jak wam to wytłumaczyć?

* * *

Oswojona z odgłosami domu, niemy świadku
naszych świąt. Bezradnie uładasz piętra sukni,
raniąc palce do krwi. Co było, nie wróci.

Wiosną niebo rozkluczą żurawie, w bocianich
gniazdach zatętni życie.

Na białej kartce, jak w młodniku, kielkują posiane
myśli.

LEONARDA SZUBZDA

Adwent

zaczekaj
świat jest taki niespokojny

na płonącej ziemi
nie ma już nawet stajenki

znów ubierzemy Cię w purpurę
wydamy fałszywe świadectwo
nikt nie rozedrze szat

Ty nam nieśmiertelność

my Tobie – krzyż

REGINA ŚWITOŃ

* * *

a było nas wielu przy wigilijnym stole
uściski serdeczności...
i tylko wirują wspomnienia

dzisiaj wszystko inaczej

z każdym dniem mniej nas o zachód

za bramą gwiazd *bliscy i oddaleni*
tworzą nasz klub bliźniaczy

pamięcią ogarniamy znajome twarze
bo właśnie oni są uparcie obecni

sami zaś tęsknotą serc łączymy się zdalnie
wszak wichry pandemii wciąż wieją

Podnieś rękę Boże Dziecię!
rozzaśnij świat nadzieją

EWA DANUTA STUPKIEWICZ

* * *

Bobrowa mroźną bielą
lodem
w słońcu błyszczy od rana

tropy zwierząt
alejkami
znaczą labirynt w pobliżu wody
gdzie cisza skostniała
w różowym świetle poranka
i zatrzymała

pośpiech ptasi

w srebrnych sukniach
brzozy
puenty szykują do tańca
gdzie wiatr nastraja struny z sopli

rozpięte

na drzewach
na skraju słonecznych ramion chatki

Święta

IRENA SŁOMIŃSKA

* * *

Stajenka. Jej klimat – zmieszane oddechy
zwierząt i ludzi otulają nowo narodzone
dziecko.

Jej klimat i zwyczajny, i podniosły –
cud życia zwielokrotniony, bo boski
i człowieczy. Kruchość i potęga, przed którą
klękają królowie. Ziemi i kosmiczny.
Szlaki nakreśliła gwiazda.

To dziecko samym swoim istnieniem
błogosławi.
Czułość matki otula siankiem
jego nagość. Żłób staje się kołyską.
Migocą światełka oczu. W nich przetrwa
legenda.

Nie zabrakło złota, mirry i kadzidła.
Ot, taki ludzki dar. Oprawa wiary
jak oprawa księgi losów świata.

I kiedy dzisiaj pochylam się
nad wspomnieniem stajenki, myślę o tych,
którzy zaprzeczają idei święta.
Tak jakby zaprzeczyli części swego
człowieczeństwa. Tej promiennej.

Laska

Oplątek – chleb, którym dzieląc się ze sobą
przywołujemy anioły.
Biel, poblask, poszum skrzydła.
Prostują się nasze ścieżki ku sobie.
Fruną życzenia w najszczęstsze rejony
naszego przeżywania relacji człowieczej,
tej czasu święta.
Zapominamy wygnanie z raju,
wygnanie z bliskości.

I nagle nasze twarze jak śnieżne gwiazdeczki
zakwitają misternym splotem uczuć.

Dzieciątko, które swe życie poświęci
przebaczeniu,
zrodziło tę łaskę.

Opracowanie:
KAZIMIERZ SŁOMIŃSKI

POBŁOGOSŁAW BOŻE DZIECIĘ...

**Nauczycielski Klub Literacki
Zarząd Okręgu Podlaskiego ZNP
Białystok
Boże Narodzenie 2020**